

POSTANOWIENIE

13 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 13 maja 2026 r. w Warszawie
na skutek skargi kasacyjnej H.C. i K.B.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 13 stycznia 2023 r., V ACa 363/22,
w sprawie z powództwa H.C. i K.B.
przeciwko P. spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,

- 1. odrzuca skargę kasacyjną,**
- 2. zasądza od H.C. i K.B. na rzecz P. spółki akcyjnej w W.
kwoty po 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powodowie H.C. i K.B., po ostatecznym sprecyzowaniu powództwa w toku ponownego rozpoznania sprawy (po uchyleniu wyroku Sądu pierwszej instancji przez Sąd Apelacyjny w Warszawie), wnieśli o zasądzenie od pozwanego P. S.A. w W. (poprzednio Przedsiębiorstwo Państwowe P. w W.) na ich rzecz kwoty 100 000 zł wraz z bliżej opisanymi odsetkami (k. 1228). Powodowie nie wnieśli o zasądzenie tej kwoty solidarnie ani łącznie (do majątku wspólnego, do wspólności ustawowej, do niepodzielnej ręki).

Sąd Okręgowy w Warszawie zasądził od pozwanego na rzecz powodów łącznie 13 974,83 zł wraz z opisanymi w wyroku odsetkami (pkt I wyroku), a w pozostałym zakresie powództwo oddalił (pkt III). Orzekł też o kosztach postępowania (punkt III).

Powodowie wnieśli apelację od wyroku Sądu pierwszej instancji, zaskarżając ten wyrok w punktach II oraz III. Wnieśli przy tym o zmianę zaskarżonego wyroku i „zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powodów kwoty 86.025,17 zł wraz z odsetkami [...]” oraz o zasądzenie kosztów (k. 1330). Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację powodów.

Następnie powodowie wnieśli skargę kasacyjną od wyroku Sądu drugiej instancji, zaskarżając ten wyrok w zakresie, w jakim oddalono ich apelację. Jako wartość przedmiotu zaskarżenia podano kwotę 86 025,17 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu jako niedopuszczalna.

Zgodnie z art. 398² § 1 zd. 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych, a w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych – niższa niż dziesięć tysięcy złotych. Wprawdzie podana przez powodów wartość przedmiotu zaskarżenia (86 025,17 zł) przekracza tę wartość, jednak nie została ona określona prawidłowo. Skarżący pominęli

bowiem okoliczność, że po stronie powodowej występowały dwie osoby, a żądana przez nie kwota nie była dochodzona w sposób solidarny lub łączny.

Wstępnie należy przypomnieć, że Sąd Najwyższy nie jest związany wskazaniem wartości przedmiotu zaskarżenia dokonany w postępowaniu przed sądami powszechnymi. Na etapie postępowania kasacyjnego rozstrzygającego znaczenia nie ma zatem okoliczność, że wartość przedmiotu zaskarżenia podana w skardze kasacyjnej odpowiada wartości wskazanej w apelacji. Wprawdzie art. 25 § 2 k.p.c. wyklucza możliwość badania, bez zarzutu drugiej strony, wartości przedmiotu sporu po doręczeniu pozwu, jednak zasada ta nie dotyczy etapu kontroli dopuszczalności skargi kasacyjnej. Sąd Najwyższy może więc każdorazowo poddać tę wartość weryfikacji na podstawie materiału sprawy – z pominięciem reguł określonych w art. 25 i 26 k.p.c. (zob. postanowienia SN z: 24 maja 2001 r., IV CZ 20/01, 21 listopada 2001 r., I CZ 152/01, 22 października 2014 r., II CSK 235/14, 18 marca 2015 r., III CSK 419/14, 16 kwietnia 2025 r., I CSK 1048/24).

W ramach takiej weryfikacji Sąd Najwyższy stwierdził w niniejszej sprawie, że występowało w niej dwoje powodów, na których rzecz Sąd pierwszej instancji zasądził kwotę 13 974,83 zł (z żądanej kwoty 100 000 zł). Następnie powodowie domagali się zasądzenia dalszej części pierwotnie żądanej kwoty, tj. 86 025,17 zł, jednak nie w sposób solidarny lub inny uzasadniający tezę, że w odniesieniu do zasądzanego świadczenia, mimo jego pieniężnego charakteru, nie nastąpił skutek wynikający z art. 379 § 1 zd. 1 k.c. W efekcie należało przyjąć, że na podstawie przywołanego ostatnio przepisu doszło do podziału zasądzonej wierzytelności pieniężnej na dwie odrębne wierzytelności, a skoro z okoliczności nie wynika nic innego, to zgodnie z art. 379 § 1 zd. 2 k.c. każdemu z powodów przysługuje indywidualnie wierzytelność w tej samej wysokości, czyli po 43 012,59 zł (w zaokrągleniu).

Powyższego wniosku nie zmienia okoliczność, że Sąd Okręgowy w Warszawie – bez żądania tym przedmiocie – kwotę 13 974,83 zł zasądził od pozwanego na rzecz powodów „łącznie”. Dokonany przez ten Sąd sposób zasądzenia nie wpływa bowiem na charakter nieuwzględnionej części żądania

powodów. Z kolei kwestionowane obecnie (pośrednio – przez zaskarżenie orzeczenia oddalającego apelację od tej części wyroku) orzeczenie w przedmiocie oddalenia powództwa w pozostałym zakresie z natury rzeczy odnosić się może wyłącznie do tego, czego faktycznie domagali się powodowie. Innymi słowy żądanie, o którym orzekał obecnie Sąd Najwyższy, nie miało charakteru łącznego.

Wobec powyższego rzeczywista wartość przedmiotu zaskarżenia, określona dla każdego z powodów odrębnie, wynosi nie 86 025,17 zł, lecz po 43 012,59 zł. W konsekwencji skarga kasacyjna powodów jest niedopuszczalna, gdyż wartość ta jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych (art. 398² § 1 zd. 1 k.p.c.). Tym samym skarga podlegała odrzuceniu przez Sąd Apelacyjny na podstawie art. 398⁶ § 2 *in fine* k.p.c. w zw. z art. 398² § 1 zd. 1 k.p.c. Wobec nieodrżucenia skargi przez Sąd drugiej instancji, podlegała ona odrzuceniu przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji postanowienia.

[J.T.]

[a.ł.]